

Raganų pasaulis: #3

F

Andre Norton

**TRISE PRIEŠ
RAGANŲ PASAULĮ**



Knygute.lt

Andre Norton

RAGANŲ PASAULIS: #3

TRISE PRIEŠ RAGANŲ PASAULĮ

Fantastinis romanas ir apsakymai

Andre Norton

Witch World Series 1:

The Estcarp Cycle #3, Witch World #3

**THREE AGAINST THE WITCH
WORLD**

Trynukai Kilanas, Kemokas ir
Katėja, žemiečio Saimono Tregarto
ir burtininkės Dželitos vaikai,
atsiduria nuostabiausių įvykių
sūkuryje, siaučiančiame Raganų
Pasaulyje.

Iš anglų kalbos vertė:

JONAS BULOVAS,
KRISTINA PALUBIENĖ,
ANITA KAPOČIŪTĖ

New York, Ace books, 1989

Copyright © by Andre Norton, 1966

Viršeliui panaudotas A. Šimakausko paveikslas

Vertimas į lietuvių kalbą:

© leidykla "Eridanas", 1995

© leidykla Knygute.lt, 2017

TRISE PRIEŠ RAGANŲ PASAULĮ

1

Gamta manęs neapdovanojo talentu kurti dainas, todėl neketinu lygintis su sulkariečių bardais, kurių baladės įkvepia jūrų vilkus žygdarbiams. Stinga ir kantrybės kruopščiai rinkti žodžius tarsi akmenis gynybinės sienos statybai - nesu iškalbingas. Bet jeigu žmogui tenka pergyventi nepaprastus įvykius, anksčiau ar vėliau jam kyla noras apie tai papasakoti - tegu ir nesklandžiai - savo ainiams, kad šie, išgirdę apie senolių galybę, iš jos pasisemtų dvasinių jėgų.

Taigi aš pradedu pasakojimą apie tris Estkarpo gyventojus, stojusius į kovą prieš jų šalies pavergėjus. O pasiryžo jie šiam susirėmimui, trokšdami išlaisvinti senąją rasę nuo praeikimo, kritusio ant jos prieš tūkstantį metų ir sudrumstusio tautos žmonių protą. Šis trejetas - tai mes: Kilanas, Kemokas ir Katėja. Ne, mūsų gyslomis teka anaip tol ne grynas senosios rasės žmonių kraujas - ir ši priežastis lėmė ne

tik patirtas negandas, bet ir mūsų išsigelbėjimą. Nuo pat vaikystės jautėmės šiokiais tokiomis atstumtaisiais, nes buvome kilę iš Tregartų šeimos.

Mūsų motina, ponija Dželita, iki vedybų buvo viena iš šalies valdovių-burtininkų, turėjusių Galios jėgą, kurios neprarado ir tuomet, kai ištekėjo ir pagimdė mus - trynukus. Ir nors Valdovių Taryba nesugrąžino jai Galios amuleto, atimto per tuoktuves, vis dėlto Išmintingosioms teko pripažinti: Dželita ir po vedybų liko burtininke, su kuria reikia skaitytis.

Mūsų tėvas apsireiškė Estkarpe iš kito pasaulio, įžengęs čionai pro Vartus. Tame pasaulyje, iš kurio persikėlė, jis buvo karys, ir netgi neeilinis: tėvas mokėjo vadovauti žmonėms. Bet likimas jam paspendė pinkles. Priešai grasė susidorojimu, ir Tregartas tol slapstėsi nuo jų persekiojimo, kol surado Vartus. Taip jis atsidūrė Estkarpe - pačiame karo su kolderais įkarštyje.

Mano tėvų pastangomis kolderai galų gale buvo įveikti, ir nuo to laiko Tregartų namus apgaubė pagarba. Saimonas ir Dželita surado kolderų irštą ir sunaikino Vartus, pro kuriuos šie demonai skverbėsi į mūsų pasaulį. Su kolderais susidorojo, bet jų pėdsakai išliko ilgam.

Estkarpa sekino dažni kaimynų antpuoliai; teko nuolat gintis nuo priešų atakų - iš šiaurės ir pietų. Mes gimėme pačiais niūriausiais laikais.

Mūsų, trynukų, atėjimas į šį pasaulį buvo reikšmingas įvykis visai senajai rasei. Kai pasutinę praeinančių metų dieną motiną paguldė į lovą gimdyti, ji dar spėjo sugiedoti užkerėjimą: buvo įsitikinusi, kad jos pirmagimiui teks kario dalia, kaip to reikalavo kovingas laikmetis. Pirmasis į šį pasaulį atėjau aš - springdamas veriančiu klyksmu, tarsi iškart nujausdamas, kokios didelės nelaimės ir sielvartas manęs laukia.

Bet man atėjus, motinos kančios nesibaigė. Kai mane nuramino bei suvystę paguldė šalia jos, gimdyvės kančios užtruko dar daugelį valandų, ir visi ėmė būgštauti, kad ji atsisveikins su gyvenimu ir paliks šią ašarų pakalnę drauge su savo negimusiais kūdikiais. Tačiau netikėtai Pietiniame Forte pasirodė niekam nepažįstama moteris. Vos įėjusi į kiemą, ji pasisakė esanti pasiūsta būti šalia ponios Dželitos. Tomis valandomis tėvas taip krintosi, kad rimčiau nė nepasidomėjęs apie moterį įsakė nedelsiant pakviesti atklydėlę į namus.

Eidama prie lovos, ji išsitraukė iš apsiausto klosčių kardą, žybtelėjusį šalta šviesa. Pakėlu-

si jį virš motinos, ėmė kažin ką kerėti. Visi, kurie buvo šalia, sustingo it ištikti stabo. Tik motina atsiliepė į nepažįstamosios veiksmus - minutėlei atgavusi sąmonę bei įveikusi skausmą, pakėlė galvą. Dželita pradėjo kažin ką greitakalbe šnabždėti, ir jos žodžiai visiems pasirodė panašūs į karštligišką kliedesį.

- Karys, išminčius, burtininkė, - kuždėjo ji. - Trivienystė - tokia mano valia!.. Kiekvienas iš šio trejeto - talentas... Visi drauge - Jėga...

Praėjus kelioms naujųjų metų valandoms, į pasaulį atėjo mano brolis ir sesuo - beveik vienu metu, tarsi būtų vienas su kitu surišti. Po to motina galutinai prarado jėgas. Moteris-kerėtoja paskubom padėjo kardą į šalį ir paėmė naujagimius į savo glėbį - su tokia veido išraiška, tarsi būtų turėjusi tam neginčijamą teisę. Jai niekas neprieštaravo, o motina buvo netekusi sąmonės.

Taip Anharta, sakalininkų genties moteris, tapo mūsų žindyve ir rūpestinga aukle, kurios prižiūrimi žengėme pirmuosius žingsnius šiame pasaulyje. Ji buvo pabėgėlė. Priešindamasi žiauriems sakalininkų įstatymams, Anharta naktį apleido moterų gyvenvietę. Sakalininkai, ši karinga tauta, laikėsi keistų papročių, visiškai kitokių nei senosios rasės žmonės, kurių

moters valdė šalį ir buvo visų gerbiamos. Estkarpo burtininkėms sakalininkų gyvenimo būdas atrodė toks nepriimtinas, kad jos nuo seno neleido šiai keistai genčiai įsikurti savo žemėse. Sakalininkai glaudėsi kalnuose, dunksančiuose tarp Estkarpo ir Karsteno.

Sakalininkų vyrai šeimų neturėjo; jie leido laiką kariaudami ir buvo tiesiog pamišę dėl savo žvalgybinių sakalų, kuriems rodė gerokai daugiau dėmesio nei moterims. Pastarąsias jie palikdavo kalnų slėniuose pastatytuose kaimečiuose ir tik retsykais aplankydavo - vien todėl, kad neišnyktų sakalininkų gentis. Darydavo negailestingą naujagimių atranką. Ir Anhartos kūdikį numarino dėl vienos jo nesveikos kojelės. Kaip jau minėjau, Anharta paliko kaimelį ir atklydo į Pietų Fortą. Bet kodėl ji pasirodė forte kaip tik tą dieną ir tą valandą, kai jos labiausiai reikėjo gimdyvei - taip ir liko visiems mįslė. Vėliau niekas nesiryžo jos apie tai paklausti - nuo forto gyventojų moteris laikėsi gana nuošaliai.

O mus ji apgaubė šiluma ir švelnumu - pakeitė motiną, kuri po gimdymo sunkiai susirgo. Dienų dienas ji pragulėdavo lovoje, valgydavo tik maitinama ir beveik nesusigaudė, kas vyksta aplink. Taip tęsėsi keletą mėnesių. Tėvas

kreipėsi pagalbos į burtininkes, bet šios atsakė: Dželita visuomet stengėsi laikytis savo pasirinkto kelio, todėl jos nenorinčios painiotis į ligonės likimą; be to, nelabai ir galinčios - Dželita seniai tapo nepriklausoma nuo bet kokios jų įtakos.

Po tokio atsakymo tėvas pasinėrė į savo mintis, pasidarė uždaras ir rūstus. Su savo žmonėmis jis rengė antpuolius prieš Karsteną, kartais nepateisinamai žiauriais, rodydamas jam nebūdingą kruvinų kautynių aistrą. Ėmė sklisti kalbos, kad Tregartas įnirtingai ieško kažkokio kelio, kuris, regis, turėjo jį nuvesti prie Juodųjų Vartų. Mumis, galima sakyti, tėvas visai nesi-domėjo.

Praėjo beveik metai, ir motina pagaliau pasikėlė iš lovos. Ji kurį laiką jautė silpnumą, greitai pavargdavo ir dažnai atguldavo poilsio. Atrodė prislėgta, tarsi ją persekiotų artėjančios nelaimės nuojauta. Bet pamažu nuotaika giedrėjo, o šviesiausios dienos išaušo tuomet, kai senešalis Koris su savo žmona ponija Loiza neilgam atvyko į Pietų Fortą pasisvečiuoti ir atšvęsti karo su kaimynais pabaigą bei taikos sutartį. Pirmąkart per daugelį metų nereikėjo skubėti mūšin - nei į šiaurę atremti įkyriai besiskverbiančių alizoniečių, nei į pietus, kur dėl

Karstene viešpataujančios netvarkos nuolat kildavo pasienio susirėmimai.

Bet taika truko neilgai - tai buvo tik trumpas atokvėpis. Penktąjį naujųjų metų mėnesį virš Estkarpo vėl pakibo naujo karo grėsmė, kurį kurstė toks Pagaras. Po to, kai kovose su kolderais žuvo hercogas Manas, Karstene nesiliovė kruvinos rietenos dėl valdžios. Į šią yrančią hercogystę galėjo savo teises pareikšti ir ponija Loiza, nes buvo teisėta velionio hercogo žmona, tegu ir per prievartą už jo ištekinta. Tačiau tapti Karsteno šeimininke Loiza niekuomet nenorėjo, netroško visagalės valdovės vardo ir žuvus hercogui. Jos visai neviliojo šalis, kurioje teko išgyventi šitiek pragariškų kančių. Pamilusi Korį, ji lengva širdimi atsiribojė nuo bet kokių teisių į Karsteną. Ponija Loiza visiškai sutarė su Estkarpo valdovėmis, kad neverta dėl valdžios aštrinti nesantaikos tarp kaimynų - rūpesčių ir be to užteko. Tam pritarė Koris su Saimonu ir, kiek leido jų jėgos, stengėsi palaikyti blėstančią senosios rasės galybę - kas jau kas, o šie vyrai gerai žinojo, kuo gali baigtis puolimas prieš karingą kaimyną. Jiems atrodė daug protingiau palikti priešą draskomą tarpusavio vaidų ir kurį laiką nepajėgų pradėti rimtą karą prieš Estkarpą.

Bet neilgai trukus atsitiko tai, ko ir reikėjo tikėtis. Pietinių hercogystės žemių valdovas Pagaras iš Gyno rado sau šalininkų ir pasiskelbė dviejų pietinių provincijų valdovu, o paskui patraukė savo pusėn vietinius didikus iš Karšo - daugiausia nusigyvenusius pirklius, pasiruošusius remti kiekvieną vadą, teikiantį vilčių atstatyti šalyje taiką. Tuo laiku, kai mums sukako vieneri metai Pagaras jau buvo sukaupęs pakankamai jėgų kovoti su savo varžovais. Po keturių mėnesių jį paskelbė hercogu.

Pagaras pradėjo valdyti šalį, išsekintą nuožmaus karo - vidaus tarpusavio vaidų. Jo vienminčiai panėšėjo į vilkų gaują - įvairaus plauko ir sunkiai valdomą. Daugelis jų buvo samdomieji kariai, kurie stojo po hercogo vėliava, tikėdamiesi smagiai pagyventi plėšikaudami. Reikėjo trūks plyš šiuos žmones kuo nors suvilioti. idant jie neišsiskirstytų kas sau.

Pagaras pasielgė taip, kaip numatė mano tėvas ir Koris: nusprendė užpulti kurį nors kaimyną ir pirmiausiai atkreipė savo dėmesį šiaurėn. Estkarpas nuo senų laikų karsteniečiams buvo tarsi rakštis. Ivianas, pasidavęs kolderų įtakai, surengė senosios rasės žmonių persekiojimą ir kruvinas skerdynes, nors šie gyveno Karstene taip seniai, kad nė neprisiminė, kada

čia įsikūrė jų protėviai. Nepajėgdami pasipriešinti, jie traukėsi per kalnus pas savo gentainius, tačiau neprarado vilties kada nors atsisteisti už savo skriaudas. Karsteniečiai puikiai jautė šias nuotaikas ir būgštavo, kad anksčiau ar vėliau, keršydamas už nužudytuosius, Estkarpas atakuos Karsteną. Pagarui buvo palankios tokios baimingos tėvynainių nuotaikos ir padėjo jam po savo vėliava telkti samdytinius bei vienyti Karsteno didikus.

Tačiau prieš puldamas Pagaras norėjo patikrinti Estkarpą jėgas. Jam kėlė rūpestį ne tik senosios rasės kariai, bet ir Estkarpą burtininkės, valdžiusios Galią ir galėjusios bet kurią akimirką pasinaudoti jos jėga. Be to, negalima buvo numoti ranka ir į draugiškus senosios rasės žmonių ryšius su sulkariečiais - kovinga jūrų vilkų gentimi, kuri savo atakomis nelabai seniai privertė Alizoną nutraukti karo veiksmus prieš Estkarpą. Sulkariečiai galėjo vėl ištiesti Estkarpui pagalbos ranką ir nukreipę savo laivus į pietus atakuoti Karsteno pakrantę; tokie veiksmai iškart nuteiktų Karsteno pirklius prieš Pagarą.

Turėdamas visa tai galvoje, Pagaras ruošėsi karui kruopščiai ir atsargiai. Karsteniečiai pradėjo puldinėti Estkarpą pasienį dar tą pačią

vasarą. Didelio pavojaus tai nekėlė, tačiau dažnos atakos, tegu ir lengvai atremiamos, pamažu sekino gynybos jėgas: tai vienur, tai kitur būdavo nukaunami žmonės, ir gynėjų gretos nuolat retėjo.

Galų gale Estkarpo kantrybė išseko ir jis pasiuntė į pietus sulkariečių laivus, kurie bemažant užblokavo visą Karsteno pakrantę. Jūrinių kapitonas Gustvaras, nepaisydamas didelio šturmo, sutelkė dvidešimties laivų flotilę, atvedė ją prie Karšo žiočių, pralaužė gynybą ir nuplaukė upe iki paties miesto, kur sukėlė tokį mūšį, po kurio Karsteno hercogas pritilo ištisiems metams. Negana to, šalies pietuose, Pagaro gimtinėje, įsiliepsnojo maištas, kuriam vadovavo jo brolis (jiedu buvo vienos motinos, bet skirtingų tėvų), o tai irgi padaugino hercogui rūpesčių.

Vieną tų neramių metų dieną mūsų trejetą išvežė iš gimtojo forto, tačiau ne į Esą - tėvas ir motina stengėsi laikytis kuo atokiau nuo miesto su Valdovių Taryba. Loiza įsigijo nedidelį dvarą Estforde ir pakvietė pagyventi tarp jos šeimynykščių. Mūsų angelas sargas, kaip ir anksčiau, tebebuvo Anharta. Tarp jos ir Estforde šeiminkės iškart užsimezgė draugiški santykiai.

Mūsų motina, atsigavusi po ilgos ligos, vėl tapo tėvo bendražyge ir pagal savo išgales stengėsi jam padėti karinėje tarnyboje. Jie abu valdė Galią, bet kažkaip savaip, kiek kitaip nei burtininkės - jau vien todėl šios neslėpė įtarumo ir pavydo. Išmintingosioms išdidumas neleido pripažinti, kad ir vyrui prieinama Galia. Šią keistenybę jos aiškino tuo, kad mūsų motina atsiribojo nuo burtininkių nustatytų elgesio normų. Kadangi jos nenorėjo turėti jokių reikalų su mūsų motina, tai ir mums, keistuolių tėvų vaikams, Valdovių Taryba nerodė jokie dėmesio. Ko gero, burtininkės sąmoningai ignoravo mūsų egzistavimą. Neišbandė ir Katėjos, kaip buvo priimta išbandyti visas šesiametės senosios rasės mergaites, ar ji turi kerėtojos talentą.

Beveik neprisimenu, kaip tais laikais atrodė mūsų motina. Ji atvykdavo į Estfordą, lydima sienos gynėjų, kurie mane domino labiau negu kas nors kitas. Vos pramokęs vaikščioti, verčiau nutipenti prie kurio nors kario ir paliesti glotnią kardo rankeną. Nedažnai mus lankydavo motina, o tėvas - dar rečiau. Jie beveik visą laiką praleisdavo pasienyje. Dėl visų savo vaikiškų negandų pagalbos ir paguodos bėgdavome pas Anhartą....